

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/34/2022
Identifikačné číslo spisu:	2109011977
Dátum vydania rozhodnutia:	20.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2109011977.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 20. júla 2022 v Bratislave o dovolaní podanom obvineným Y. V. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Tos/137/2017, zo 14. novembra 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. V. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava uznesením, sp. zn. 3PP/134/2009, z 25. júla 2017 rozhodol tak, že podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona sa obvinený Y. V., v skúšobnej dobe určenej uznesením Okresného súdu Trnava, sp. zn. 3PP/134/2009, z 22. marca 2010, ktorým bol podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého Krajským súdom v Nitre rozsudkom, sp. zn. 1T/45/2001, z 31. októbra 2002, pre trestný čin podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 na trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 6 mesiacov nepodmiennečne so zaradením do III. NVS, neosvedčil a zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky 9 mesiacov a 7 dní vykoná.

Krajský súd v Trnave ako súd sťažnostný postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť obvineného zamietol.

V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že preskúmal postup súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o osvedčení, resp. neosvedčení sa v skúšobnej dobe odsúdeného Y. V. a zistil, že prvostupňový súd postupoval správne a v súlade so zákonom, keď určil termín verejného zasadnutia, zistil všetky rozhodné skutočnosti pre svoje rozhodnutie a dospel k správne právnemu záveru, že obvinený Y. V. sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Toto rozhodnutie považoval za správne a v súlade so zákonom. Krajský súd zdôraznil, že spáchanie úmyselného trestného činu počas skúšobnej doby podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, za ktorý bol právoplatne odsúdený (rozsudok Okresného súdu Komárno, sp. zn. 11T/66/2014, z 20. októbra 2016), je jednoznačným potvrdením, že obvinený sa počas

skúšobnej doby nezmenil, jeho správanie sa nezlepšilo a uvedené podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zjavne nevedlo k jeho náprave. K námietke obvineného, že prvostupňový súd nemal prihliadať na rozsudok Okresného súdu Komárno, sp. zn. 11T/66/2014, z 20. októbra 2016 a mal počkať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní obvineného, krajský súd uviedol, že súd prvého stupňa ani sťažnostný súd nie sú v tomto konaní oprávnení preskúmať správnosť rozhodnutia o vine obvineného v konaní, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Komárno, sp. zn. 11T/66/2014 a bolo právoplatne skončené 12. januára 2017 (uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/98/2016, z 12. januára 2017), nakoľko by svojim postupom nahrádzali mimoriadny opravný prostriedok, čo nie je prípustné. Z tohto dôvodu je podľa sťažnostného súdu správny postup súdu prvého stupňa, kedy odmietol vykonať výsluch svedkov navrhnutých obhajobou, ktorí by mali potvrdiť, že tejto trestnej činnosti sa nedopustil obvinený, ako aj správne je rozhodnutie o nepripustení záujmového združenia, a to vzhľadom na to, že v konaní o osvedčení sa, resp. neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia, kedy bol odsúdený Y. V. opätovne právoplatne odsúdený, nie je potrebné záujmové združenie pribrať do konania. Navyiac sťažnostný súd poznamenal, že obvineným ani jeho obhajcom nebolo do rozhodovania o sťažnosti predložené žiadne potvrdenie o tom, že sa na Najvyššom súde Slovenskej republiky vedie konanie o dovolaní vo veci Okresného súdu Komárno, sp. zn. 11T/66/2014.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený vlastnoručne napísané dovolanie (č. l. 302-304 spisu), a to z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) a § 371 ods. 5 Trestného poriadku, nakoľko takýto postup priamo ovplyvnil jeho postavenie.

Obvinený podal prostredníctvom ustanoveného obhajcu dovolanie (č. l. 332-335 spisu), a to z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktoré odôvodnil v podstate nasledovne: „V trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trnava, sp. zn. 31PP/134/2009, som navrhol vypočuť ako svedkov M. V. a T. B.. Súd môjmu návrhu na vypočutie menovaných osôb nevyhovel, preto som toho názoru, že súd zásadným spôsobom porušil moje právo na obhajobu, ktoré je mi garantované čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušil moje právo na súdnu a inú právnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré je mi garantované podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súdu nebolo vopred známe, aké konkrétne skutočnosti budú menované osoby uvádzať počas svojich výsluchov na verejnom zasadnutí, preto som názoru, že súd nemal zákonný dôvod nevyhovieť môjmu návrhu na vypočutie osôb M. V. a T. B. a nemal zákonný dôvod odmietnuť vypočuť menované osoby na verejnom zasadnutí ako svedkov v trestnom konaní. Poukazujem na čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na nález ÚS SR č. II ÚS 111/2008, podľa ktorého je mučenie alebo kruté zaobchádzanie zakázané (Nález ÚS ČR, sp. zn. II ÚS 4022/2018 z 30. júla 2019, nález ÚS ČR, sp. zn. II. ÚS 2027/2017, zo 7. augusta 2017, nález ÚS SR, sp. zn. PL ÚS 106/2011, nález ÚS SR, sp. zn.: I ÚS 311/2017)".

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Tos/137/2017, zo 14. novembra 2017 bol z dôvodu § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku porušený zákon v § 34 Trestného poriadku v neprospech obvineného Y. V., aby zrušil napadnuté rozhodnutie, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

K podanému dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava, ktorá uviedla: „V posudzovanej veci bolo dovolanie podané obvineným voči uzneseniu krajského súdu, ktorý rozhodoval o tom, či sa obvinený v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody osvedčil, resp. neosvedčil, teda proti rozhodnutiu, ktoré nespadá do okruhu rozhodnutí vymedzenom citovanými ustanoveniami § 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) až h) Trestného poriadku, proti ktorým je odsúdený oprávnený podať dovolanie. Dovolanie bolo podané proti takému rozhodnutiu, proti ktorému môže s poukazom na ustanovenie § 371 ods. 2 Trestného poriadku podať dovolanie len minister spravodlivosti Slovenskej republiky. Podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí bez meritórneho preskúmania veci odmietne dovolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou. Vzhľadom k tomu, že odvolanie bolo podané proti uzneseniu o neosvedčení sa v

skúšobnej dobe podmieneného prepustenia, proti ktorému v zmysle § 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku nie je možné podať dovolanie odsúdeným, navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podané dovolanie podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného preskúmal formálne procesné podmienky pre podanie dovolania, pričom zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon, alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 368 ods. 2 Trestného poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie:

- a) rozsudok a trestný rozkaz,
- b) uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,
- c) uznesenie o zastavení trestného stíhania,
- d) uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania,
- e) uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného,
- f) uznesenie o schválení zmieru a zastavení trestného stíhania,
- g) rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia,
- h) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

Proti iným rozhodnutiam neuvedených v § 368 ods. 2 Trestného poriadku (ak tento zákon neustanovuje inak - viď § 368 ods. 2 prvá veta Trestného poriadku) môže podať dovolanie len minister spravodlivosti, a to v zmysle § 371 ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku.

Z uvedeného vyplýva, že obvinený môže podať dovolanie len proti rozhodnutiam taxatívne vymenovaným v ustanovení § 368 ods. 2 Trestného poriadku a nie proti iným rozhodnutiam.

Právoplatným rozhodnutím súdu, ktorým bol porušený zákon v zmysle ods. 1 § 368 Trestného poriadku treba rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu vo veci samej. Uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Tos/137/2017, zo 14. novembra 2017 nie je rozhodnutím vo veci samej, a preto sa § 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku na takéto rozhodnutie neaplikuje.

Okruh rozhodnutí vymedzený v uvedenom ustanovení dopĺňajú rozhodnutia uvedené v ustanovení § 371 ods. 2 Trestného poriadku - napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe, Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmiennečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmiennečne odložený, o výkone zvyšku trestu po podmiennečnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste - vo vzťahu ku ktorým môže dovolanie podať len minister spravodlivosti Slovenskej republiky a v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, kde opäť len minister spravodlivosti Slovenskej republiky podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

V posudzovanej veci bolo dovolanie podané obvineným voči uzneseniu krajského súdu, ktorý rozhodoval o (ne)osvedčení sa Y. V. v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, teda rozhodnutiu, ktoré nespadá do okruhu rozhodnutí vymedzenom v ustanovení § 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) až písm.

h) Trestného poriadku.

Ak by si dovolací súd prisvojoval právomoc zaoberať sa dovolaním ako mimoriadnym opravným prostriedkom aj vo vzťahu k rozhodnutiam, ktoré nespádajú pod explicitne vymedzený okruh rozhodnutí podľa uvedených zákonných ustanovení, rozširovaním tohto okruhu rozhodnutí interpretáciou (zákona) súdom by bolo porušením článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány (teda i súd) môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Obvinený podal dovolanie proti uzneseniu sťažnostného súdu, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok (sťažnosť) podaný proti uzneseniu súdu prvého stupňa o tom, že vykoná zvyšok trestu odňatia slobody uložený pôvodným odsudzujúcim rozsudkom (rozsudok Krajského súdu Nitra, sp. zn. 1T/45/2001, z 31. októbra 2002), z ktorého bol podmienene prepustený (uznesenie Okresného súdu Trnava, sp. zn. 3PP/134/2009, z 22. marca 2010).

Ustanovenie § 368 ods. 2 Trestného poriadku v taxatívnom výpočte rozhodnutí, ktoré môže obvinený účinne napadnúť dovolaním, neobsahuje uznesenie o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia, resp. o výkone zvyšku trestu, ktorého výkon bol podmienene odložený. Medzi uvedené rozhodnutia pod písmenami a) až h) § 368 ods. 2 Trestného poriadku teda jednoznačne obvineným napadnuté rozhodnutie súdu nepatrí.

Preto platí (ak zákon neustanovuje inak), že obvinený môže podať dovolanie len proti tam taxatívne (presne a bezvýnimočne) uvedeným rozhodnutiam. Tým nie je samozrejme dotknutý záver, že dovolanie možno podať aj proti rozhodnutiam, ktoré sú naopak obsiahnuté v § 371 ods. 2 Trestného poriadku. Toto právo má len minister spravodlivosti za súčasného splnenia podmienok upravených v § 369 ods. 1 Trestného poriadku.

Len pre vysvetlenie dovolací súd ešte dodáva, že obvineným podané dovolanie (č. l. 302-304 spisu) bolo podané 15. novembra 2021, a teda oneskorene. Dovolanie podané jeho ustanoveným obhajcom (č. l. 332-335 spisu) bolo podané osobne 28. marca 2022. Zo spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolaním napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave bolo doručené obvinenému 23. júla 2018 a jeho obhajcovi (JUDr. Pavel Kvak) 28. júla 2018.

Podľa § 370 ods. 1 Trestného poriadku, ak sa dovolanie podáva v neprospech obvineného, možno ho podať do šiestich mesiacov od doručenia rozhodnutia súdu prokurátorovi. Ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému; ak sa rozhodnutie doručuje obvinenému aj jeho obhajcovi alebo zákonnému zástupcovi, plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

V zmysel vyššie uvedeného lehota na podanie dovolania uplynula 28. júla 2021, resp. tri roky od doručenia uznesenia Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Tos/137/2017, zo 14. novembra 2017, ktorým bola zamietnutá sťažnosť obvineného Y. V. proti uzneseniu Okresného súdu Trnava, sp. zn. 3PP/134/2009, z 25. júla 2017.

S poukazom na vyššie vyjadrené nezostalo najvyššiemu súdu iné, než dovolanie obvineného postupom podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietnuť, lebo bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Preto rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.